

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,
Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. KUUK/107627/2019/UPS-3,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 8. 2019, č. j. KUUK/107627/2019/UPS-3, a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 25. 7. 2019, č. j. MU-VEJ/103/2019/taj, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2019, č. j. KUUK/107627/2019/UPS-3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. MU-VEJ/103/2019/taj. Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), částečně odmítl žádost žalobce o informace ze dne 5. 7. 2019, a to v bodech č. 3 a 4 týkajících se „sdělení, jaké konkrétní úkony, kterou úřední osobou a kdy provedl Váš úřad při vyřizování stížnosti“ a „poskytnutí podkladů, které si Váš úřad při vyřizování stížnosti opatřil“, z důvodu neexistence takových informací. Žalobce se v žalobě domáhal také toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout mu vyžádané informace. Současně požádal, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem podané žaloby shrnul dosavadní průběh dané věci. Následně namítl, že je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu blíže uvedl, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí nesrozumitelné, neboť žalovaný v něm potvrzoval jako správný důvod rozhodnutí povinného subjektu, který však povinný subjekt ve svém rozhodnutí vůbec nedeklaroval. Žalobce přitom upozornil na to, že povinný subjekt odmítl poskytnout předmětné informace z důvodu jejich neexistence, zatímco žalovaný konstatoval, že důvodem odmítnutí bylo, že povinný subjekt dotčenými informacemi nedisponuje. Žalovaný tak dle názoru žalobce chybně podsunul povinnému subjektu argument, který povinný subjekt nepoužil.
3. Dále žalobce namítl, že i rozhodnutí povinného subjektu nebylo dostatečně odůvodněno. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že v něm povinný subjekt neukázal, že vyvinul dostatečné úsilí k dohledání vyžádaných informací. Žalovaný se poté s touto odvolací námitkou vypořádal nedostatečně. Povinnost správního orgánu přesvědčivě ukázat, že vyvinul náležité úsilí k vyhledání informací, přitom dle žalobce vyplývá nejen z § 68 odst. 3 správního řádu, ale i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalobce v tomto ohledu zdůraznil, že povinný subjekt pouze uvedl, že vyžádaná informace neexistuje, nicméně z jeho rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem k tomuto zjištění dospěl.
4. Žalobce poté v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve vztahu k jeho nedostatečnému odůvodnění též namítl, že v něm povinný subjekt nedoložil, že nemá povinnost vyžádanými informacemi disponovat. K požadavku, aby se správní orgán zabýval tím, zda nemá povinnost neexistující informací disponovat, pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67.
5. Následně žalobce uvedl, že žalovaný odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sám doplnil, když uvedl, že odepřené informace se týkají úkonů a podkladů správního orgánu při vyřizování stížnosti podle § 175 správního řádu a že postup správního orgánu při vyřizování takové stížnosti není dán zákonem. Podle žalovaného tak není povinností správního orgánu vést záznamy o šetření stížností či zajišťovat nové podklady. Žalobce poté připomněl, že správní orgány nemohou uplatňovat svou moc bez zákonné licence a jejich postup při vyřizování stížností je upraven v § 175 správního řádu a obecnými zásadami činnosti správních orgánů (viz § 2 až § 8 správního řádu). Žalobce výslovně upozornil na zásadu materiální pravdy a povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav z objektivních podkladů. Odkazovanou stížnost tedy dle tvrzení žalobce musela vyřizovat

konkrétní úřední osoba, která k tomu byla ustanovena, činila určité kroky a vedla o nich záznamy. Žalobce rovněž nesouhlasil s hodnocením žalovaného, že není povinností správního orgánu vést záznamy o šetření stížnosti nebo zajišťovat nové podklady. Zdůraznil, že se jedná o nesrozumitelné tvrzení, neboť předmět žádosti se vztahoval na veškeré podklady, které si povinný subjekt k vyřizování stížnosti opatřil.

6. Žalobce tak závěrem podané žaloby konstatoval, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací zaručeným čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, který nedostal své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce před nesprávným rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření požadovaných informací.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že povinnému subjektu podsunul argument, který tento nepoužil. Podle názoru žalovaného si použité termíny „nedisponuje“ a „neexistuje“ neprotiřečí, jelikož nelze disponovat něčím, co neexistuje. Žalovaný dále uvedl, že žalobci lze přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je velmi stručné, nicméně v odvolacím řízení dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro částečné odmítnutí předmětné žádosti, a proto již věc nevracel povinnému subjektu k novému projednání, které by toto odmítnutí nezvrátilo. Žalovaný též zmínil, že v daném řízení posuzoval, zda se jedná o informaci, kterou musí povinný subjekt vytvořit v případech, kdy je povinen takovou informací disponovat. Dospěl však k závěru, že povinný subjekt není povinen požadovanými informacemi disponovat, a proto nezpochybnil jeho závěr o tom, že daná informace neexistuje. Žalovaný poté upozornil, že zákonem není stanoveno, jakým způsobem má správní orgán prošetřit skutečnosti uvedené ve stížnosti na nevhodné chování úředních osob nebo proti postupu podle § 175 správního řádu. Správnímu orgánu rovněž nevyplývá povinnost vést o takovém šetření záznamy. K ostatním tvrzením žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce a její doplnění

8. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 24. 9. 2019, v níž zopakoval svou dosavadní žalobní argumentaci a uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by závěr o tom, že povinný subjekt informací nedisponuje, byl pouze dedukcí žalovaného učiněnou z tvrzení povinného subjektu o neexistenci informace. Žalovaný výslovně uvedl, že povinný subjekt zdůvodnil své rozhodnutí tím, že vyžádanou informací nedisponuje. Takový důvod ale povinný subjekt podle názoru žalobce ve skutečnosti neuvedl. Žalobce poté zmínil, že žalovaný ve vyjádření k žalobě nepřípustně doplňuje důvody svého rozhodnutí, když tvrdí, že posuzoval, zda se jedná o informaci, kterou je povinný subjekt povinen nově vytvořit v případech, kdy je povinen danou informací disponovat. V napadeném rozhodnutí totiž o takové úvaze nebyla dle názoru žalobce zmínka. Žalobce k tomu zdůraznil, že nově uváděné důvody nemohou nahrazovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71. Závěrem žalobce poukázal na

judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost povinného subjektu přesvědčivě ukázat, že vyvinul náležité úsilí k vyhledání požadované informace.

9. V podání ze dne 2. 9. 2021 označeném jako „*Vyjádření žalobce k účelu žádosti o informace*“ žalobce dále popsal skutečnosti, které předcházely podání předmětné žaloby. Mimo jiné zde uvedl, že je synem S. W., která v obci Kovářská vlastní chalupu, kterou společně využívají k rekreaci. Při jejich rekreaci jsou však dlouhodobě obtěžováni imisemi z provozu blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“ provozovatele Daben Kovářská s. r. o. Hluk produkovaný pilou je pak nejen obtěžující, ale hlukové zatížení okolí výrazně překračuje hygienické limity. Právní zástupce žalobce JUDr. Jan Walter přitom zjistil, že jako pilnici užívá provozovatel halu, která je určena k užívání jako skladiště, nikoli jako pilnice. Užívání pro pilařské účely bylo až na krátké období v rozporu se stavebním zákonem, přičemž správní orgány na tuto situaci nijak nereagují. V souvislosti s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“ proto žalobce a jeho matka S. W. učinili větší množství žádostí o informace u různých povinných subjektů, přičemž jiné žádosti o informace, než v souvislosti s pilařským závodem žádný z nich nepodal. Jejich cílem je opatřit si podklady, které jim umožní vyhodnotit a upozornit na případná porušení procesních předpisů správními orgány, které nekonají, popř. konají čistě formálně v situacích, kdy existují přesvědčivé důkazy, že provozovatel pily porušuje veřejnoprávní normy. Žalobce poté uzavřel, že větší množství žádostí není dáno jeho snahou škodit jednotlivým subjektům, ale dobou, po kterou trvá nelegální provoz předmětné pily a především přístupem samotných správních orgánů ve věci.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Předmětná žádost žalobce o informace adresovaná povinnému subjektu ze dne 5. 7. 2019 se týkala stížnosti, ke které se povinný subjekt přípisem tajemníka městského úřadu ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU-VEJ/75/2019/taj, vyjadřoval pro žalovaného. Žádost o informace ze dne 5. 7. 2019 přitom obsahovala celkem 4 následující body: 1. *označení osoby stěžovatele*, 2. *sdělení, co je předmětem stížnosti*, 3. *sdělení, jaké konkrétní úkony, kterou úřední osobou a kdy provedl Váš úřad při vyřizování stížnosti*, 4. *poskytnutí podkladů, které si Váš úřad pro vyřizování stížnosti opatřil*. Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2019 povinný subjekt informace požadované pod Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

body 1 a 2 poskytl, přičemž uvedl, že se jedná o stížnost JUDr. J. W. „ze dne 21. 10. 2017 týkající se nepovolené stavební úpravy - výměny vrat v objektu bez čp/če na parc. č. st. X v k. ú. X“. V bodech 3 a 4 povinný subjekt žádost žalobce o informace částečně odmítl podle § 15 odst. 1 InfZ z důvodu neexistence informací. Povinný subjekt dále toto částečné odmítnutí nijak nezduvodnil, ani nevyložil, z jakého důvodu požadované informace neexistují, když v odůvodnění daného rozhodnutí toliko uvedl neexistenci požadovaných informací. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 7. 2019 odvolání, ve kterém namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění. O odvolání poté rozhodl žalovaný již shora rekapitulovaným napadeným rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019, č. j. KUUK/107627/2019/UPS-3.

14. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval námitkami žalobce ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že toto rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno a odůvodnění bylo nesrozumitelné, neboť v něm žalovaný uvedl jiný důvod částečného odmítnutí předmětné žádosti o informace než povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a to z důvodu, že povinný subjekt dostatečně neprokázal, že vyvinul dostatečné úsilí k vyhledání požadovaných informací a nedoložil, že nemá povinnost těmito informacemi disponovat, přičemž tyto vady žalovaný neodstranil.
15. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
16. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
17. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“. Soud rovněž připomíná, že správní orgány nesou odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a to v rozsahu nezbytném pro dané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Ads 193/2014-46).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
19. V návaznosti na shora popsané pak soud v projednávaném případě konstatuje, že povinný subjekt částečně odmítl žádost žalobce o informace v bodech 3 a 4 z důvodu neexistence požadovaných informací. Postupem povinných subjektů v případě neexistence vyžádaných informací se přitom správní soudy ve své judikatuře již mnohokrát zabývaly. Z konstantní judikatury vyplývá, že neexistence požadované informace představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-42, ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než však povinný subjekt může žádost o informace odmítnout s ohledem na jejich neexistenci, musí vyvinout jistou míru úsilí, aby požadovanou informaci našel. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje.
20. Soud si je zároveň vědom toho, že po povinném subjektu nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, a v tomto směru ho tedy nemůže ani tížit břemeno důkazní k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, neboť nelze prokazovat negativní skutečnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 196/2017-55, či ze dne 24. 6. 2019, č. j. 5 A 23/2016-53). Po povinném subjektu je ovšem třeba požadovat zdůvodnění toho, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36: *„Zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.). Takové sdělení včetně jeho zdůvodnění a jeho věrohodnosti je zapotřebí posuzovat v každém jednotlivém případě samostatně v závislosti na jeho konkrétních okolnostech, a to rovněž s přihlédnutím k tomu, zda se nemůže např. jednat jen o obstrukční jednání povinného subjektu. Nelze tedy bez dalšího dovozovat, že pokud povinný subjekt žadateli o informace bez relevantního zdůvodnění pouze sdělí, že tyto informace nemá, musí se žadatel s tímto tvrzením spokojit.“* Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je poté relevantní až v okamžiku, kdy po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30).
21. Soud poté v nyní řešené věci upozorňuje na fakt, že ačkoliv v bodech 1 a 2 byly informace žalobci poskytnuty, v bodech 3 a 4 byla žádost o informace odmítnuta, byť informace požadované v těchto bodech úzce souvisí s body 1 a 2, neboť se týkají totožné stížnosti, ke které se povinný subjekt vyjadřoval pro Krajský úřad v Ústí nad Labem přípisem tajemníka městského úřadu ze dne 21. 6. 2019. Tento logický rozpor však povinný subjekt ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlil a neobjasnil, proč část informací

týkajících se stejné stížnosti neexistuje. Rovněž tak musí dát soud žalobci za pravdu v tom, že v rozhodnutí povinného subjektu chybí jakékoli zdůvodnění, proč požadované informace v dotčené části neexistují. Žalovaný pak shora popsaný deficit prvostupňového rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodstranil, když pouze potvrdil prosté tvrzení povinného subjektu o neexistenci předmětných informací. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí prvostupňového, tak skutečně nelze zjistit, zda se správní orgány ve věci pokoušely požadované informace nalézt a na základě jakých skutečností dospěly k závěru, že je povinný subjekt fakticky nemá. Namítaná rozhodnutí jsou tudíž v daném ohledu nepřezkoumatelná, neboť důvody odmítnutí části žádosti žalobce z jejich odůvodnění nejsou seznatelné, přičemž tak tato rozhodnutí nevyhovují požadavkům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu.

22. Žalobce v žalobě rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že postup správního orgánu při vyřizování stížnosti podle § 175 odst. 1 správního řádu není dán zákonem a správní orgán nemá povinnost vést záznamy o šetření stížnosti. K tomu soud uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze obecně uvedl, že v dané věci není dán procesní postup pro vyřizování stížnosti podle § 175 správního řádu, aniž by svůj závěr jakkoliv blíže zdůvodnil.
23. V tomto kontextu soud odkazuje na dikci § 175 odst. 1 správního řádu, podle kterého se mohou dotčené osoby obracet na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li správní řád jiný prostředek ochrany. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se stížnost podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci. Ustanovení § 175 odst. 6 věta druhá správního řádu pak stanoví, že o výsledku šetření a přijatých opatření k nápravě učiní správní orgán záznam do spisu, který je v dané věci veden. Pokud o to stěžovatel požádá, má být o výsledku šetření vyrozuměn.
24. S odkazem na výše uvedené znění § 175 správního řádu tak nelze souhlasit ani s prostým konstatováním žalovaného, že procesní postup při vyřizování stížnosti není dán zákonem a není povinností správního orgánu vést záznamy o šetření stížnosti. Tento závěr žalovaného je totiž v rozporu se samotnou zákonnou dikcí předmětného ustanovení. Z veškerých shora popsaných skutečností je tedy dle soudu zřejmé, že napadené rozhodnutí je i v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
25. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
26. Podle citovaného ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, neboť žalovaný ani povinný subjekt nepostupovali při vyřízení předmětné žádosti žalobce zákonným způsobem. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé InfZ.

27. Vzhledem k veškerým dříve učiněným závěrům tak soud žalobou napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i rozhodnutí povinného subjektu, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí. V něm budou oba správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
28. Jelikož soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, nezabýval se již dalšími námitkami žalobce, ani neprováděl žalobcem navržené dokazování.
29. Soud pak v projednávané věci vnímá skutečnost, že v případě žalobce jde o značně specifického žadatele, známého nejen žalovanému a povinnému subjektu z úřední činnosti, ale i soudu, který se mimo jiné množstvím a charakterem jeho podání pohybuje na hranici zneužití práva jako jednoho z důvodů odmítnutí poskytnutí informace. Nicméně k aplikaci tohoto institutu musí být splněny podmínky a tyto musí ve svém rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací správní orgány náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55).
30. Výrokem II. rozsudku soud žalobci, který měl ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Soud totiž nemůže odhlédnout od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“ (popř. „Daben Kovářská“), tedy od kauz, o nichž je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobce a jeho právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti eviduje soud 46 žalob žalobce). Zástupce žalobce přitom zastupuje žalobce, případně S. W. (v současnosti eviduje soud 64 věcí) v obdobných řízeních opakovaně. Případným je současně zmínit, že všichni tři uvedení jsou v blízkém příbuzenském poměru, jak ostatně plyne i z jejich podání - viz „*Vyjádření žalobce k účelu žádosti o informace*“ ze dne 2. 9. 2021, či např. ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 46/2019.
31. Soudu je tak známa skutečnost, že žalobce zastoupený stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedl či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž pokaždé požaduje poskytnutí informace dle InfZ v kontextu provozu Pila Kovářská. V některých sporech je pak požadováno poskytnutí podání, které dříve učinila jedna ze tří shora jmenovaných osob. Ostatně i v nyní posuzovaném případě se jedná o žádost žalobce o informace, učiněnou prostřednictvím jeho zástupce JUDr. Jana Waltera, a to zjevně v přímé návaznosti na dříve podanou stížnost právě zástupce žalobce JUDr. Jana Waltera. K tomu je možno pro ilustraci doplnit, že stejným způsobem bylo např. ke Krajské hygienické stanici Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem podáno celkem již 172 podání od žalobce, S. W. a JUDr. J. W., jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91.
32. Obdobná situace je zároveň i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobce, případně S. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíce ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle InfZ, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobce, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených

osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“

33. Pokud jde o samotného žalobce, pravidelně zastupovaného právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, soudu je známo, že vedl či stále vede celou řadu obdobných soudních sporů. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021. Žaloby, jimiž žalobce napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle InfZ, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
34. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „*spor pro spor*“, a nikoli pro získání samotné informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních a za současného přihlédnutí k charakteru nyní posuzovaného případu, tak soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobci přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která se skládá pouze ze zaplaceného soudního poplatku v uvedené částce. Náhradu nákladů řízení je poté žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. května 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu